

COLOFON

Jaargang 10, nummer 4

Foto omslag

Redactieadres

buitenblad@yahoo.com

Redactie Buitenblad:

Sjaak Veken
Kees Kramer
Wouter Caro
Joost van Helvert
Joris van Berkel
Chris Ridderbos

Kopij sturen naar:

buitenblad@yahoo.com

Oplage

130 stuks

Kopijdatum volgende BuitenBlad

halverwege de ALV 2006

USWV de Domrenner wordt gesponsord door:

Dupree Cycles – Xtreme Bikes
Mertens Public Dialogue
Snel Tweewielers
Let me do it!
Co van Beek Tweewielers
Trias Sportfysiotherapie
Ortho Fysiotherapie
Studentflex

Het BuitenBlad is het officiële orgaan van de Utrechtse Studenten
Wielervereniging de Domrenner.

Club van Honderd

Loet Scholma & Ronald Franken

Buitenblad Jaargang 10, nummer 4

Lieve Domrenners,

Voor u ligt weer een buitenblad. Toen we erachter kwamen dat het jaar bijna voorbij was en de quota dit jaar niet gehaald zouden worden, is de redactie met nieuwe krachten (welkom Joris en Chris) aan de slag gegaan om het werkje dat voor u ligt af te maken. U moet het nog even niet gaan lezen, op het redactioneel na, want op dit moment is de ALV belangrijker. Een nieuw bestuur treedt naar wij hopen aan, dat is mooi! En we nemen met dankbaarheid en weemoed afscheid van Maarten, Maake, Chris, Joris en Kim.

Waar ik eerst even bij stil wil staan is Jean-Paul Dupree. Hij is al jaren een trouw sponsor en we komen graag met onze fietszaken bij hem. Niet zo lang geleden is zijn vader overleden. Ook is hijzelf ziek geweest. Dat zijn nare dingen om mee te maken en daarom willen we hem en zijn familie van harte sterkte wensen.

Wat is er in dit buitenblad te verwachten?

In het afgelopen jaar heeft de redactie en met name Wouter Caro een geweldig spel in het leven geroep. Onbesproken is het zeker niet. Spannend was het wel. Het DDS is het gaan heten, maar we dienen te spreken van het Duizelingwekkende Domrenner Spel. Na een wielerseizoen besmeurd met dopingperikelen geeft dit spel nu ook wat stof tot discussie.

Ook zult u kunnen likkebaarden bij een lekkere kuit. "De kuit van ..." heet het en u mag raden van wie die is. Inzendingen zien we graag komen. We krijgen soms heel creatieve oplossingen binnen die ons licht doen grijnzen.

Het bekuite lichaam is mooi, maar ook kwetsbaar. Daar schrijft Sjaak Veken iets over. Hij schrijft over Joris van Berkel en met name over de halsbrekende toeren die deze jongen op zijn fiets uithaalt. Het helpt relativeren.

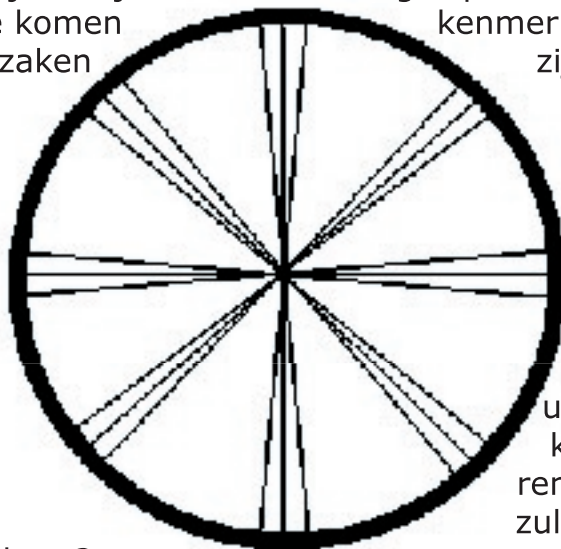
Chris Ridderbos neemt ons mee naar een deel van Europa waar ik wel verhalen over ken, maar waar ik nog nooit ben geweest. Het schijnt een heel speciaal eiland te zijn, met een bijzondere eilandmentaliteit: Corsica. Chris schrijft over zijn fietsreis daarheen.

Het leven van Geert Scholma stond de afgelopen maanden in de voor hem kenmerkende stijl beschrijft hij zijn ervaringen. Vóór het NCK kwam het NSK, daarover schrijft Matthijs, de nummer zeventien bij de niet-licentiehouders.

Verder hebben we weer een column voor u in de aanbieding, deze keer over mijn favoriete renner. Ook de Ins & Outs zullen we u deze keer niet onthouden.

Heel veel Leesplezier!!!

Kees Kramer

Je leest het goed. Normaal gesproken is deze plaats gereserveerd voor de meest vooraanstaande persoon van de vereniging, de voorzitter. Hier kan hij, aan het begin van het blad, zijn of haar gedachten laten gaan over allerlei zaken binnen de vereniging. Op het oog een koud kunstje, het schrijven van zo'n stukje lijkt een routineklusje.

Niets is minder waar, met het schrijven begeeft de voorzitter zich op glad ijs. In een dynamische vereniging als de Domrenner zijn namelijk een veelheid aan groepen actief. Iedere groep kent haar eigen jargon, rationaliteit en technieken en behartigt van daaruit haar belangen. Dat die belangen tussen de groepen onderling niet altijd goed te combineren zijn moge duidelijk zijn. Die interne verdeeldheid maakt het de voorzitter verschrikkelijk lastig, het is lopen op eieren.

Het maken van grappen, om maar een voorbeeld te noemen, is welhaast onmogelijk geworden. Grappen over geswafelde vrouwen, gekleurde fietsers, bedroevende prestaties, interne driehoeksverhoudingen, overmatig masturberen en malle webmeesters *kunnen* gewoon niet gemaakt worden. Ook al smeekt het grote publiek om deze smeulige verhalen, de lieve vrede moet bewaard blijven, boven alles.

Maarten Deenen, de scheidend voorzitter, vond dit ontzettend moeilijk. Maarten is een bijzonder persoon. Hij is breed georiënteerd, ruimdenkend en glad en zacht op plaatsen die je niet direct ziet. Maar bovenal, Maarten heeft een groot gevoel voor humor. Het is een gave die slechts weinigen gegeven is. Tot groot verdriet kon Maarten deze gave niet kwijt in zijn schrijfwerk.

Ook de redactie had het hier moeilijk mee. Niet in de eerste plaats omdat wij met Maarten meeleefden. Nee, het was met name de mate waarin wij zijn ingezonden werk moesten terugsturen. Keer op keer ontvingen wij, ruim vóór de deadline, de stukjes "van de voorzitter" in onze mailbox. We weten nog steeds niet waar hij het vandaan haalde, maar het was iedere keer raak. Om van je stoel te vallen. Gevoelig, hilarisch en ranzig tegelijk, zó diepzinnig dat het bijna grensde aan oppervlakkigheid, briljant.

Het was geniaal en daarom onmogelijk. De publicatie van zijn stukken zou inslaan als een bom. De vereniging zou breken en de kop van Maarten kon naar het bowlingcentrum. Wij moesten hem in bescherming nemen. Na veel heen en weer gestuur, telefoontjes en bezoeken aan huis konden we dan uiteindelijk gezamenlijk tot een stukje komen. Veel bleef er dan niet over, maar het voortbestaan van de voorzitter en de vereniging was tenminste veiliggesteld.

Gelukkig komt er nu een eind aan deze censuur. Nog even en Maarten Deenen is voorzitter-af en kan hij alles schrijven en plaatsen. Een uitnodiging heeft hij nog niet gehad, maar bij deze willen wij hem officieel uitnodigen om toe te treden tot de redactie van het Buitenblad.

Maarten Deenen,

Wil jij je aan ons geven

Ons bijstaan in goede en kwade dagen

In voorspoed en tegenspoed

Beloof je ons trouw te blijven?

Als Domrenner kan je geheel gratis en vrijblijvend
een offerte voor een fiets laten maken bij

Cycles Dupree

Al jarenlang de grootste sponsor en trouwste supporter

Jean Paul Dupree

Croeselaan 98

Utrecht

030 2932592

(van tevoren afspraak maken)

The DDS-story!

Wat is het DDS een ongelooflijk succes geworden dit jaar! Maar liefst 24 verwachtingsvolle deelnemers (22 Domrenners en 2 "vrienden van de Domrenner", Michiel en Teun) namen begin dit jaar de moeite vijf euro in de pot te deponeren en een team van tien renners, waaruit geselecteerd kon worden, samen te stellen. De strijd kon losbarsten en er zou een heel wielerseizoen gestreden gaan worden om het felbegeerde prijzengeld (nr. 1 t/m 3 vallen bij het DDS in de prijzen). Vooral het gegeven te kunnen zeggen dat je het eerste DDS-seizoen bij de Domrenner hebt weten te winnen staat echter hoog in het vaandel.

Al vanaf het begin van het spel werd er ontzettend veel gespeculeerd over bepaalde coureurs. Wie zouden er door de mand vallen en welke verrassing zou het peloton aan gort rijden?? Laat ik vast verklappen dat de uiteindelijke winnaar (Matthijs) een doorslaggevende superkeuze heeft gemaakt door Samuel Sanchez te kiezen. Als enige van alle deelnemers besloot Matthijs Sanchez een kans te geven en waarachtig, de Spanjaard heeft niet gefaald. Integendeel! Met 1453 punten is dit de renner die ná Valverde de meeste punten heeft gesprokkeld.

Die andere Spanjaard, Alejandro Valverde Belmonte, heeft afgetekend de tweede editie van de Pro-Tour op zijn naam geschreven en scoorde in het DDS maar liefst 1945 punten. Gedurende het hele seizoen stond deze topper er... De deelnemers die Valverde niet in hun team hebben waren al eigenlijk vroeg in het seizoen kansloos voor de uiteindelijke eindzege. Naast het Spaanse geweld van Valverde en Sanchez waren andere uitstekende keuzes onder meer Vinokourov, Boonen, Bettini, Ballan, Schumacher, good old Zabel, Cancellara, Sastre, Schleck, McEwen, Basso, Landis en Hushovd.

Met coureurs als Bettini, Basso en Valverde bleek echter nauwelijks het verschil te maken. Vooral met van tevoren als twijfelachtig ingeschatte renners zoals McEwen, Ballan, Zabel en Hushovd kon goed gescoord worden. Helaas voor de deelnemers zijn deze heren maar door een enkeling uitverkoren om bij de uiteindelijke tien coureurs te behoren.

Laten we teruggrijpen naar de actie, naar de wedstrijden waarin gescoord kon worden. Grofweg kan worden gesteld dat Chris in de eerste helft van het DDS de leiding van het klassement op zich nam. In zijn kielzog deden Wouter, Matthijs en Robin geen slechte zaken. Na verloop van tijd werd echter pijnlijk duidelijk dat Chris een echte ploeg voor het zogenaamde ééndagswerk had samengesteld. Na de rondjes van pakweg een week, maar ook in het Grote Rondewerk, slonk de voorsprong zienderogen.

Een bizar fenomeen deed zich voor in Parijs-Roubaix, waarin de nummer 2 t/m 4 werden gedeklasseerd, na het passeren van een gesloten spoorwegovergang. Hierna werd al snel duidelijk hoezeer het DDS wel niet leefde binnen de Domrenner. Via het forum bemoeide menig deelnemer zich met dit akkefietje. Wat moest er nou gebeuren? Besloten is de UCI te volgen in de beslissing de renners hun topklassering af te nemen. Nogmaals mijn nederige excuses Maarten (met Gusev), Chris (met De Zwarte van Brakel) en Joris (met Hoste)...

Niet lang hierna ontspon zich een waar drama binnen de internationale wielerswereld... De Giro werd beheerst door Basso en zijn CSC-ploeg toen er opeens verhalen de ronde deden over een Groot dopingschandaal, waarbij nogal wat renners uit de top van het cyclisme betrokken zouden zijn. Een schandaal dat zijn weerga niet kende, zijn oorsprong had in Spanje, waar de coureurs in een duistere praktijk bij ene dokter Fuentes hun (bloed)doping scoorden, als waren het junks.... De

zaak Fuentes was geboren en een vaststaand feit!

Dit vreselijke schandaal heeft de wielwereld zo'n beetje het hele seizoen in zijn greep gehad. De door ons zo geliefde sport werd er wederom niet geloofwaardiger op... Ook veel renners die zijn gekozen in het kader van het DDS bleken betrokken te zijn bij de Fuentes praktijken.

Vooruit, laat ik de namen nog maar eens door het slijk halen: Basso, Ullrich, Mancebo en onder andere enkele jongens van Liberty Seguros (alles bij elkaar toch niet het minste gezelschap, me dunkt?!) stonden – weliswaar onder grappig bedachte pseudoniemen – op het inmiddels beruchte lijstje. De Giro had de klap nog net weten te vermijden. De Tour zou het anders vergaan.

Een dag voor de Tour werden de volgers getraakteerd op een volgende aardschok. De nummers 2 t/m 5 van de Tour van 2005 (Basso, Ullrich, Mancebo en Vinokourov) konden hun biezen pakken en werden de Tour 'uitgebonjourd', voordat deze goed en wel was begonnen! Vooral voor Vino was dit zuur, omdat hij niet als pakhaas kon worden bestempeld maar simpelweg de dupe werd van het slechte imago van Saiz, Liberty Seguros en enkele ploegmaatjes.

De Tour begon dus zonder uitgesproken favoriet en veel van de DDS-deelnemers zagen veel vooraf ingecalculerde punten aan hun neus voorbij gaan. Uiteindelijk pakte Landis de macht in de Tour na een buitenaardse prestatie op onder meer de Joux-Plane. De dag ervoor een gigantische inzinking en dan zo terugslaan, is dat mogelijk(?) hoor ik de kritische DDS-deelnemer zeggen.

Na afloop van de Tour bleek Landis een te hoge testosteronwaarde in zijn lichaam te hebben tijdens de betreffende, nu al legendarische alpenetappe. Wederom dient een zwarte bladzijde in de wielergeschiedenis zich aan. Houdt het dan nooit op? Landis beweert

echter onschuldig te zijn en gooit het op een paar biertjes en een whiskey waarmee hij een causaal verband met de extreme testosteronwaarde probeert aan te tonen. Na dit nieuwe schandaal storten enkele DDS-liefhebbers zich massaal op 'de Schreeuw' en spuwen hun gal over de verrader Landis. Verbannen moet hij worden, het liefst verscheurd en al...!!

Er is mij veelvuldig gevraagd waarom zijn punten nooit afgenomen zijn, evenals die voor Basso, Ullrich en andere bij het Fuentes-schandaal betrokken coureurs als Jaksche en Contador. Als redactie zijn wij echter van mening dat ook een wielrenner zich – net als gewone mensen in het echte leven – moet kunnen verdedigen totdat het tegendeel is bewezen. De zaak Fuentes lijkt op dit moment 180 graden teruggedraaid te worden en de betrokkenen lijken vrijgesproken te gaan worden. Landis is nog volop aan het procederen en besluit zijn zaak rigoureuus aan te pakken om zijn onschuld aan te kunnen tonen.

Hiernaast is het een enorme klus om het hele klassement op zijn kop te gooien en verschillende herberekeningen door te voeren. De redactie voelt zich hiervoor in de persoon van Wouter niet echt geroepen. Verder staat er in de reglementen niets over wat er gedaan dient te worden bij renners die op wat voor manier betrokken zijn - of zijn geweest bij een dopingzaak. Tot slot heeft de uiteindelijke winnaar (Hulde aan Matthijs!) in ieder geval Landis niet in zijn ploeg, dus kan alsnog worden gesproken van een "schone", terechte en mooie eerste winnaar van het DDS-spel.

Laten we ons, na al deze narigheid in wielerland, daar nu weer op richten. Het zo nu en dan fantastische najaar! Bettini de krekkel bezorgde menig wielerman een flinke dosis kippenvel na zijn enerverende WK-titel op de weg. Vooral zijn feestviering na afloop was mooi om te bewonderen. Dit huzarenstukje van hardfietsen zoals

hij dat kan herhaalde hij nog even in de Ronde van Lombardije.

Van Nederlandse zijde was het vooral Boogerd die het seizoen kleur gaf. De moraal goed, de tanden witter dan ooit en stoempend op de pedalen trotseerde de Hagenees zijn geliefde heuvels en reed de ene na de andere ereplaats bijeen. Andere mannen van het najaar zijn zonder twijfel Schumacher, Rebellin en Vinokourov, die op knappe wijze zijn gram haalde in de Vuelta.

Verder kan ik er nog van alles bij gaan halen, maar het lijkt me nu het meest zinvol om over te gaan tot de eindstand van het DDS. Ik heb met alle plezier de stand bijgehouden, de

updates hadden elkaar wellicht wat vaker op mogen volgen, maar goed, ik weet dat de fanatieke deelnemers de stand toch ook zelf wel bijhielden (of niet Danny?).... Tot slot hoop ik dat, ondanks de vervelende dopingperikelen van afgelopen seizoen, iedereen net zoveel van het DDS en het voorbije wielerseizoen heeft genoten als ik!

Groet (en wie weet komt er in 2007 een vervolg op dit eerste seizoen...),

Namens de voltallige BB-redactie,

Spelleider *Wouter*

De eindstand:

Ploegleider:	Team:	Puntentotaal:	Ranking:
Matthijs		8865	1
Harbert	B-Team	8827	2
Michiel	Team Moraal	8732	3
Arnold	WV de Gebroken Spaak	8181	4
Lexan	Team Tampie!	8072	5
Robin	WV de Achteruitdemarrage	7968	6
Maarten		7865	7
Wouter	Caro's Kleppers	7686	8
Danny	Team DanMan 2Be	7541	9
Chris	WV Duwen Mag	7527	10
Stefan	Team 53 X 11	7483	11
Barend	UWTC de Wegpiraat	7467	12
Rogier	Team Vengaboys	7003	13
Teun	Team Jallah Jallah	6780	14
Rian		6509	15
Robert		6403	16
Sander		6125	17
Folkwin	Team Crucell	5897	18
Kees	WV Pontiac	5848	19
Joris	The A-Team II	5839	20
Sjaak	UWV Decvieksasdos	5722	21
Emiel		4903	22
Kristian	De Aanklammers	4837	23
Jan Willem	Team Skorost	4384	24

Verslag van het NSK Wielrennen 2006, te Delft

*Door uw verslaggever ter plaatse,
Matthijs Kuipers*

Het Nederlands Studenten Kampioenschap wielrennen is weer geweest, en: ik was erbij. Bij deze een beknopt doch volledig verslag. Het NSK werd op een prachtige zaterdag in september gehouden. Prachtig, afgezien dan van de miezerige regen en bijbehorende gladheid. Ik zal een chronologische volgorde aanhouden in dit verslag, dus eerst de heenreis (het online inschrijven sla ik voor het gemak maar even over).

Hier manifesteerde zich een scheiding tussen zij die een auto hadden en zij die dat niet hadden. Kristian was namelijk sinds enkele dagen de trotse bezitter van een heuse leasebak, en hoefde daarom pas om half negen

aan de reis te beginnen. Zij die de trein namen, te weten Geert en ikzelf, waren stipt zeven uur in de stationshal in Utrecht. Erg vroeg, maar volgens Geert noodzakelijk wanneer we er een uur van tevoren wilden zijn in nog een halfuur inruimden voor onvoorzien oponthoud. De treinreis verliep echter voorspoedig, op zaterdagochtend rijdt de NS wél op tijd, en zo kwam het dat we om tien minuten voor half negen arriveerden op het station van Delft. Nog weer tien minuten later en we waren op het universiteitsterrein van Delft, alwaar het parcours uitgezet was.

De eerste overwinning van de dag was al binnen: we waren er als allereersten! Het voorbereiden op de wedstrijd kon beginnen. Na te zijn omgekleed en het prachtige Domrenner-geel ruimschoots in de meerderheid was in de kantine (er waren nog steeds weinig tegenstanders gearriveerd)

Studentflex

Leuk werk?

Goed salaris?

Flexibele werktijden?

Snelle uitbetaling?

Leuke collega's?

**Studentflex is het uitzendbureau
voor studenten.**

**www.studentflex.nl
info@studentflex.nl**

kwam de tactiek ter sprake. Geert was met zijn 4^e plek vorig jaar onder de kanshebbers te scharen, en was zodoende kopman. Gekozen werd voor een kopie van de Rabobanktactiek in de Vuelta van vorig jaar: de kopman alleen voorop, terwijl de knechten de achterkant van het peloton in de gaten houden. Je kan immers nooit weten, ook dáár kan de koers beslecht worden.

Hoewel de ploegentactiek dus ordinair gekopieerd was, was er op technisch gebied een novum: het nieuwste van het nieuwste op het gebied van helmen zat op Geert's hoofd. Aangezien de koers al verreden is en de concurrentie ook kennis heeft kunnen nemen van deze inventiviteit, kan het geheim inmiddels wel worden prijsgegeven: het betrof een ouder model helm met een speciale Speedo-kap voor de aerodynamica. Een succesvolle techniek, die intussen ook binnen het waterpolo in gebruik is geraakt.

Het werd tijd voor wat parcoursverkenning. De Domrenner-afvaardiging was inmiddels gegroeid. Kristian was veilig en wel gearriveerd, evenals Tim, die de nacht naar eigen zeggen had doorgebracht bij een ex van hem, woonachtig te Delft. Drinken en kaarten tot laat in de avond weerhield hem er niet van te starten! Ook ontdekten we een ons onbekend lid: Sjon. Hij rijdt op een licentie voor een Zuid-Hollandse vereniging, maar is ook Domrenner-lid. Te herkennen aan een soort grijze regenboogtrui. Tot slot was Daniël ook aanwezig, hiermee kwam het totaal aan domrenners op 6. Een afvaardiging van redelijk omvang dus. Slechts de helft was ook daadwerkelijk in het geel van de Domrenner gekleed, uiteraard een voordeel in het ploegenspel.

Maar afijn, de parcoursverkenning dus. Het rondje van een kilometer of twee had niks anders in petto dan

het soort klinkers, we hadden zowel te maken met de rode variant (zoals men die in winkelstraten vindt, maar dan met kuilen, hobbels en andere oneffenheden) en een grijze variant (type parkeerplaats). Het parcours kende een zestal bochten. Aanvankelijk had de organisatie maar liefst 12 bochten voor ons in gedachten, maar zo ongeveer een week van tevoren werd duidelijk dat er een lusje uit het parcours weggenomen zou worden, wat het aantal bochten in één klap halveerde. Het voordeel van deze beslissing werd wel duidelijk toen het halverwege koers begon te regenen.

Na enkele rondes warmrijden was het moment daar: de start. Zoals op de foto's te zien hadden de meeste Domrenners een plaatsje in de voorste gelederen. Ikzelf koos voor een tactisch plekje achterin, met in het achterhoofd de hierboven genoemde ploegentactiek. Terwijl Dianne (u weet wel, van Dutch Mountains) op onze shirts-met-lange-mouw-en-lange-rits pastte, deze waren uiteraard te warm op zo'n nazomerse dag, gingen wij van start. Het ging voor velen vrij hard, het was immers de niet-licentiehouders-categorie, dus al snel zat het peloton van zo'n zeventig man op een lang lint. Hierin vertoonden zich al snel enkele breuken, maar Geert en Daniël, onze favorieten, zaten zoals het hoort goed van voren. Zelf zat ik er al niet meer bij vooraan, ik kwam in een achtervolgend groepje terecht.

Na verloop van tijd pikten wij Kristian op, en wat bleek: al in de tweede ronde was hij genoodzaakt geweest af te stappen om zijn ontbijt uit te braken. Wedstrijd is wedstrijd, dacht ik bij mezelf, dit leverde mij mooi een ronde voorsprong op. Maar goed, bij de Tour de France krijgen we ook niet voortdurend beelden van de bus, dus ik zal u niet langer met dit

achterhoedegevecht lastig vallen. Dat zorgt er ook mooi voor dat ik verder geen aandacht hoeft te besteden aan de eindsprint van Kristian, die daarmee klaarspeelde dat mijn voorsprong één rond minus een fietslengte was. Afijn, de voorhoede: er kwam, na wat eerdere ontsnappingen, één man alleen op kop. Deze eenling werd wat later vergezeld door Erwin van Leijen, de latere winnaar. De foto's op

<http://www.nsk2006.nl> getuigen ervan, Geert heeft serieus gepoogd zich nog bij dit tweetal te voegen. Dan, de uitslag: de beste domrenner van de dag was Daniël, op plek 5. Sjon werd 10e, Geert eindigde op plek 12.

Welnu, dat was dat. Op naar volgend jaar, wanneer het NSK gehouden wordt in ons eigen Utrecht!

Wij feliciteren...

in **Oktober:**

30 Tjerk Destombes (1983)

in **November:**

03 Aukje Koopmans (1981)

05 Chris Ridderbos (1983)

10 Joris van Berkel (1983)

11 Erik van der Lippe (1966) (oudste domrenner)

14 Matthijs Kuipers (1986)

23 Pieter Crucq (1982)

30 Roel Rink (1981)

in **December:**

03 Esther Koolen (1983)

11 Martijn Mensink (1978)

16 Jan Willem van der Paauw (1981)

16 Karen Oud (1986)

21 Ronald Franken (1978)

Iedere Domrenner die als klein jochie met zijn vader fietste, herinnert zich het moment waarop hij voor het eerst harder fietste dan zijn vader. In mijn dertiende levensjaar was voor mij dit moment aangebroken. Samen beklommen wij die zomer de Mont-Ventoux. Hoewel ik in eerste instantie bij mijn vader (Der Jean) moest lossen, slaagde ik er op een minder stijl stuk in om hem bij te halen. Ik had mijn zogenaamde 'tweede adem' gevonden en wist uiteindelijk de oude baas te verschalken. Deze ervaring liet mij natuurlijk niet onberoerd. Toen Der Jean bovenkwam had ik inmiddels twee zakdoeken volgesnotterd. Huilend vielen we elkaar in de armen.

Bijna een decennium later gingen mijn vader en ik wederom op avontuur. Waar de meeste Domrenners besloten om met een toppertje en een breezer ananas op hun luie reet te gaan liggen, nam ik mijn voorselectie voor het NCK (Nederlands Club Kampioenschap) serieus en ging ik met Der Jean op fietsvakantie! Corsica was hierbij het soms adembenemende decor voor een bijzondere reis.

Na een maand van feesten, drinken en rokkenjagen, vloog ik richting de Pyreneeën waar Der Jean een huis bezit. Alvorens we naar Corsica vertrokken werden de ATB's uit de schuur getrokken om de benen te testen op een waar geitenpad. Spijtig genoeg had Chris de Verschrikkelijke voor het eerst van zijn leven een slechte dag. Op een klim waar 1500 hoogtemeters overbrugd moesten worden, kwamen vrij snel de eerste berggeiten voorbij. Niet veel later kwamen ook een aantal marmotten in polonaise langs me heen. Toen ik op een gegeven moment een kudde roze olifanten met paarse stippen voorbij zag fietsen, besloot ik dat het tijd werd om af te stappen om een hapje te gaan eten.

Later die week toerden we met de auto richting Toulon. Omdat we ruim de tijd hadden konden we een zogenaamde

'groene route' rijden, waarbij oude vestingsteden als Carcassonne en Aix-en-Provence, ook wel het Parijs van het zuiden genoemd, aan werden gedaan. Vanuit Toulon voeren we met *Corsica Chris Ferries* de oceaan op. Vanaf een immens groot cruisehip konden we fantastisch terugkijken op de haven van Toulon en de licht geaccidenteerde Franse Zuidkust. Vijf uur later verscheen wederom land in zicht. Geweldige bergpartijen schoten vanuit het water omhoog.

Op een van deze bergpartijen was onze aankomstplaats gebouwd. Ajaccio!

Uiteraard hebben we onze eerste dag op Corsica meteen gefietst. Tevens leek het ons aardig om een grondig bezoek aan Ajaccio, met 60.000 inwoners de hoofdstad van Corsica, te brengen. Mijn vader wist me die dag te verrassen door me mee te nemen naar een groot wit gebouw. Het was dan nog wel vroeg in de middag, maar daar was dan eindelijk weer eens een discotheek! Eenmaal binnen werd ik wederom verrast. Het gebouw omvatte drie etages gevuld met werk van voornamelijk grote Italiaanse meesters. Der Jean was duidelijk in zijn nopjes en vertelde enthousiast over de Barok en de Renaissance. Ik probeerde nog wat op te steken van zijn masterclass, maar eerlijkheid biedt mij te zeggen dat ik soms moeite had om niet met mijn gedachten af te dwalen naar het Utrechtse nachtleven.

De dag daarop hebben we Ajaccio achter ons gelaten en zijn we via de westkust richting het zuiden gefietst. Iets boven Propriano hebben we vervolgens ons kamp opgeslagen. Vanuit dit kamp zijn we de volgende ochtend de omgeving wezen verkennen om na terugkomst heerlijk bij te komen op een prachtig wit strand. De zee was onstuimig die dag. Gelukkig liet Chris de Verschrikkelijke

zich hierdoor niet uit het veld slaan. Dus liep ik met de borst vooruit, zeker met het water tot onder aan mijn knieën, de zee in. Niet veel later denderde de eerste golf al over me heen. Met mijn zwembroek vol grind en met de benen in mijn nek, werd ik pardoes terug op het droge gesmeten. Spelenderwijs vond ik die dag de juiste manier om dit stukje natuurgeweld te trotseren. Zo kon ik nog even heerlijk in zee dobberen.

De volgende dag zijn we vroeg op de fiets gestapt om het zeer geaccidenteerde binnenland van Corsica in te trekken. En zoals elke ochtend vroeg mijn vader 'Chrissie, hoe liggen de kloten op het zadel vandaag?' Over het algemeen lagen ze vrij goed. Ik antwoordde dan ook stevast 'nog nooit zo genoten van een zadel tussen mijn kloten.'

Het binnenland van Corsica was, met uitzondering van de populaire wandelgebieden, zeer rustgevend vergeleken met de toeristische badplaatsen. Zelfs zo rustig dat je op sommige wegen meer koeien en varkens, dan Corsicanen tegenkwam. Dit kon in de afdaling tot gevaarlijke taferelen leiden. Een varkentje dat heerlijk een middagdutje lag te doen, merkte mij te laat op toen ik plots de bocht om kwam gescheurd. Met grote ogen sprong het beestje op en besloot van schrik pardoes het ravijn in te springen. Luid korrend viel het varkentje, samen met gebroken takken en rollende stenen, naar beneden. Drie bochten lager trof ik het beestje roerloos aan. Ik besloot haar 'Knorrie' te noemen. Knorrie zag er zwaar gehavend uit en keek me verdrietig aan. Alsof ze niet lang meer te leven had. Ze begon dan ook steeds

Al meer dan **65** jaar een kwaliteitszaak
Eigen fabriek fietsen, op maat en naar wens gebouwd
topservice, snel en bekwaam
1e klas fietsen

Amsterdamsestraatweg 414 a-b-c

3551 CX Utrecht tel. 030 - 244 19 71

info@snel tweewielers.nl

langzamer te ademen. Toch had ik het idee dat ze me nog iets te zeggen had. Dus ik boog mijn lichaam over haar heen en luisterde. Nauwelijks hoorbaar fluisterde ze 'Chris de Verschrikkelijke', en ze blies haar laatste adem uit. Vervolgens zag ik vol bewondering hoe haar geest haar lichaam ontsteeg en een werd met de kosmos.

Het overlijden van Knorrie had diepe indruk op me gemaakt. Ik besloot haar dan ook niet zomaar te vergeten. Dus bond ik haar hoofdje voorop het stuur van mijn fiets zodat we samen de rest van Corsica konden gaan ontdekken!

Vanuit het meer zuidelijk gelegen deel van het Corsicaanse binnenland zijn we, via de voormalige hoofdstad Corte, richting 'Haute Corse' gefietst. We fietsten hierbij door een constant veranderend decor. Het eiland bestaat namelijk uit diverse micro-regio's waarvan je meerde op een dag kan doorkruizen. Zo zagen we schitterende valleien, pittoreske dorpjes, ruige rotspartijen en grote naaldbossen. Tevens hebben we alle noemenswaardige cols, die over het algemeen niet erg steil waren, beklommen.

Vanuit het Corsicaanse Hooggebergte, met de Monte Cinto (2700 meter) als hoogste berg, volgde er een fantastisch lange afdaling terug naar de kust. Het aantal larven dat in de afdaling vanuit Knorrie op mijn hoofd kapot spatte, nam inmiddels exponentieel toe. Dus besloot ik dat het tijd werd om wederom afscheid van elkaar te nemen. Ik gaf haar nog een laatste dikke kus op haar snoet, en ons afscheid was definitief.

Aan het eind van deze dag zag ik het fraaiste stukje natuurschoon dat ik tot op heden ooit heb mogen aanschouwen. Het gaat om 'Les Calanche', een prachtig gebied waarbij ruige, rode rotspartijen vanuit de zee richting het oneindige grijpen. De zon stond op dat moment laag aan de hemel waardoor de rotsen, samen met de baai van

Porto, indrukwekkend werden verlicht. Het gebied, beschermd door UNESCO, is het bezoeken zeer de moeite waard. Die avond sloegen mijn vader en ik ons kamp op in Porto. Aangezien ik inmiddels al wat ouder ben, en tevens een heel stuk wijzer, betrapte ik me erop dat ik steeds meer de behoefte kreeg aan een stevige maatschappelijke discussie met mijn vader. 's Avonds hadden we het dan ook over onze toegevoegde waarde voor de maatschappij en over onze persoonlijke ontwikkeling van afgelopen jaar. Gelukkig kwamen we er al snel achter dat ook wij niet alle wijsheid in pacht hebben. Dus trokken nog een wijntje open en ging de discussie gewoon weer over wie de laatste rol toiletpapier op had gemaakt.

Vanuit Porto zijn we langs de kust richting het noorden gefietst. 's Ochtends fietsen en 's middags met je reet op het strand liggen was hierbij de norm. Op het strand van Il Rouse zagen Der Jean en ik hoe een klein kind achter zijn vader aanholde en hem tevergeefs te pakken probeerde te krijgen. Telkens als hij met zijn kleine handjes de zwembroek van zijn vader dreigde vast te kunnen grijpen, draaide de man met een simpele voetbeweging weg van zijn kind. Gedesoriënteerd door deze schijnbeweging viel het jochie diverse malen met zijn kont in het zand. Het was een terugkerend tafereel van vallen en opstaan, een prachtige metafoor voor het leven zelf. Mijn vader en ik hebben diep ontroerd naar dit schouwspel zitten kijken. Hoewel ik toe moet geven dat ik vlak daarvoor een hele sterke *Fishermans Friends* had genuttigd.

Ons avontuur op Corsica eindigde in Bastia. Een fantastische stad met veel Italiaanse invloeden. De nauwe, hoge straatjes en de citadel, gelegen op een heuvel naast de oude haven, zijn een aanrader. Onze ferry vertrok die

avond vanuit de moderne haven van Bastia, om de volgende ochtend aan te meren in Toulon. Vanuit Toulouse vloog Corsica Chris terug naar Nederland. Tijdens de vlucht vroeg een alleraardigste stewardess waarom ik helemaal alleen het vliegtuig in was gestapt. Ik besloot een potje te gaan liegen en vertelde dat ik zeker drie vrouwen mee naar huis had kunnen nemen, maar dat ik simpelweg kon kiezen. Terug op de grond besloot ze mij die avond gezelschap te houden. Een Corsicaanse wijn werd opengetrokken, kaarsen werden

aangestoken, en ik begon te vertellen. Ik vertelde haar over een geweldige vakantie op een zeer bijzonder eiland.

Chris Ridderbos

Advertentie:

Sport- & Orthopedische revalidatie

“Van Huis & Van 't Klooster”

- Fysiotherapie en manuele therapie
- Expertisecentrum knie & schouder
- Medisch testen en trainen

Catharijnesingel 82 Utrecht, tel. 030-2317551

De Vallende Berk

Vallen hoort bij het wielrennen. We zien het graag anders, maar helaas smakt er ieder jaar weer een groot aantal renners tegen de grond. We kennen de valpartijen voornamelijk van televisie. In vrijwel iedere uitgezonden koers gebeurt het wel. Soms wordt de valpartij in beeld gevangen, maar meestal vinden we alleen het resultaat en zien we de ongelukkige renner op of naast zijn fiets. Met schaafwonden, een gebroken sleutelbeen, een bebloed hoofd of een kapotte fiets. We kunnen allemaal wel een dergelijke nare gebeurtenis voor de geest halen; de akelige val van Erik Dekker (einde Tour de France) of Petacchi die een wedstrijd uitfietste met een kapotte knieschijf (waardoor ondergetekende flink wat DDS-punten misliep). Valpartijen lopen als een rode draad door het professionele wielerseizoen.

Jammer genoeg vinden de valpartijen niet alleen plaats in het profpeloton, ook binnen de Domrenner gaat het wel eens fout. Wouter Caro bijvoorbeeld, die in het voorseizoen spectaculair over de kop sloeg, of Arny Jansen, die in een criterium jammerlijk de bocht miste en daardoor onderuit schoof. En niet te vergeten Kristian Lievense. Tijdens een zware maandagtraining kreeg hij van uitputting zijn schoenen niet uit de pedalen, waardoor hij uit wanhoop de berm instuurde om zich daar te laten vallen in het struikgewas.

Erg is echter een Domrenner die er met kop en schouders bovenuit steekt: Joris van Berkel. Het afgelopen seizoen is hij maar liefst 3 keer hard onderuit gegaan. Dergelijke bijzonderheden ontgaan de redactie natuurlijk niet. Sterker nog, ze vormen een buitenkans! Vandaar dat ik van de hoofdredacteur hoogstpersoonlijk de opdracht kreeg om Joris te verleiden tot een interview. Van tevoren maakte ik me een beetje zorgen. Vallen is niet

prettig, en kan het slachtoffer naast fysieke en materiële schade ook een trauma bezorgen. Joris is van nature een rustige jongen, dus ik vond het moeilijk om een inschatting te maken van zijn emoties ten aanzien van de valpartijen. Men zegt dat stille wateren diepe gronden hebben, en ik was eerlijk gezegd nogal bang voor de beerput aan emoties die ik mogelijkwijs over mij heengestort zou krijgen.

Gelukkig deed Joris niet moeilijk toen ik hem het voorstel deed. De tissues kon ik wat hem betref thuis laten. Een kopje koffie en een lekker koekje, dan was alles in orde. Op vrijdag 14 oktober spraken we af in de koffietunnel op de Uithof. Joris droeg die dag zijn favoriete groene shirtje, een blauwe spijkerbroek en bruinleren gympen. Hij was die dag zonder zijn vriendin Kim Pfeifer, maar door zijn vrolijke humeur en verzorgd kapsel voelde ik toch haar aanwezigheid. We zochten een rustig plekje op, ik haalde de koffie en we begonnen met het interview.

Joris, ben je als kind veel gevallen?

Eigenlijk niet. Ik kan me er in ieder geval niet veel van herinneren. Oja, ik ben een keer uit een hoge boom gevallen.

Hoe hoog was die boom?

Zo'n 5 à 6 meter. Maar ik viel er niet echt uit. Ik hing aan een tak en liet me vallen.

Waarom? Kon je niet meer uit de boom klimmen? Had je hoogtevrees?

Nee hoor, ik had geen zin om helemaal omlaag te klimmen. Vallen ging sneller. Mijn val werd gebroken door de struiken onder de boom. Ik hield er alleen wat schrammen aan over.

Zoiets valt eigenlijk niet onder valpartijen Joris. Ben je dan nooit op andere manieren gevallen?

Niet dat ik me kan herinneren. Ik stond als kind kennelijk stevig op mijn benen. Wat later, op mijn 16^e, ben ik wel een keer over de kop geslagen met mijn MTB. Ik croste in Amerongen van een berg af en kneep iets te hard in mijn voorrem. Dat was niet zo slim. Met diezelfde MTB ben ik trouwens ook een jaar later nog gevallen. Ik fietste met losse handen in een stapel preiplanten. Ik had de stapel niet gezien, omdat ik toevallig net aan het drinken was. Ik heb me niet echt bezeerd, maar ik stonk wel de hele dag naar prei.

Dit seizoen ben je in totaal drie keer gevallen...

Klopt. De eerste keer was in mei dit jaar, tijdens de Hel van Brabant (red.: tweedaagse Klassieker voor Amateurs). Het was een regenachtige dag en de wegen waren nat en glad. Na 80 km koersen ging ik in de fout. Ik wilde buitenom mensen inhalen. In een bocht raakte ik daardoor met mijn voorwiel in de berm, waardoor ik onderuit schoof. Drie andere renners achter mij kwamen daardoor ook ten val.

Wat was de schade?

Ik had een paar schaafwonden en een dikke knie. Door die knie kon ik de volgende dag niet meer starten.

En je fiets?

Een verbogen derailleur, een slag in het achterwiel, beschadigde shifters en een kapot zadel. Een totale schade van 150 euro.

En de tweede keer dat je viel?

Dat was het inmiddels veelbesproken "dijkincident". Tijdens een zondagtraining met het Ledig Erf reden we met vijf Domrenners in de kopgroep. Er werd op de dijk hard kop over kop gereden, waardoor we dicht in elkaars wiel zaten. Ik zat

in het wiel van Arnold Jansen. Die deed zijn reputatie eer aan door een onverwachte beweging naar rechts te maken. Ik kon niet op tijd reageren en raakte met mijn voorwiel zijn achterwiel. Voor ik het wist lag ik op de grond. Folkwin en nog een paar renners zaten achter mij, maar die konden me gelukkig ontwijken.

Neem je het Arnold kwalijk?

Absoluut niet. Hij kon er zelf niets aan doen, en het was voor een deel mijn eigen schuld. Zoiets kan gebeuren als je dicht bij elkaar in het wiel zit.

Hoe kwam je er deze keer van af?

Ik hield er een vervelende blessure aan over. In eerste instantie leek het allemaal wel mee te vallen, gewoon wat blauwe bulten en schaafwonden. De schaafwond op mijn heup was alleen dieper dan ik dacht. Ik ben de dagen daarna gewoon weer op de fiets gestapt zonder het de kans te geven om te genezen. Die wond is gaan ontsteken, het zag er goor uit en het stonk. Uiteindelijk ben ik ermee naar de huisarts gegaan, en kreeg ik speciale kompressen en antibiotica. Pas na 5 of 6 weken was het helemaal over. De week voordat ik viel had ik de Marmotte gereden, ik was in topvorm. Door die ontsteking en de antibioticakuur ben ik verzwakt geraakt en werd ik sneller moe. Daarna kwam de vorm wel weer terug, maar niet meer zo goed als in de week van de Marmotte.

De schade aan mijn fiets viel gelukkig mee, alleen wat krassen op het frame en de shifters. Mijn broek en shirt waren wel kapot. De totale schade bedroeg zo'n 70 euro.

De derde en meest recente valpartij?

Tijdens de Tweelandenkoers in Someren. Weer na ongeveer 80 km. Ik reed midden in het peloton toen ik zag dat het voor me fout zou gaan. Ik was op dat moment toevallig net aan het drinken. Twee mannen raakten elkaars stuur en smakten tegen de grond. Ik gooide mijn bidon weg en

kneep vol in de remmen, maar ik kon ze onmogelijk ontwijken. Ik reed er vol overheen, sloeg over de kop en rolde daarna met een judorol door. Vreemd genoeg kwam ik daarna weer op mijn benen terecht en kon ik springend het achterop komende peloton ontwijken. Totaal vielen er zo'n zestien mensen. Ik had een paar kleine schaafwonden, maar gelukkig vielen deze mee. Het is dat mijn achterwiel helemaal krom stond, anders was ik meteen weer doorgereden. Noodgedwongen moest ik in de bezemwagen plaatsnemen. Dat is best bizar. Ik zat daar met een stuk of vijf andere renners die ook allemaal gevallen waren. Je ziet de schaafwonden en de kapotte fietsen. Niemand zegt iets en iedereen kijkt een beetje droevig voor zich uit. Heel apart.

Over het vallen in het algemeen. Wat ervaar je als je weet dat je gaat vallen?

Dat hangt er van af. De eerste keer dat ik viel ging het heel snel. Voordat ik het wist lag ik op de grond. Ik had toen niet de tijd om er echt bij stil te staan. De tweede en derde keer zag ik het wel aankomen. Eigenlijk concentreer ik me dan op het vallen. Het is niet meer te voorkomen, dus je bent bewust bezig om zo goed mogelijk neer te komen. Ik heb ook op judo gezeten, misschien dat zoiets meespeelt.

Welke gevoelens gingen er door je heen op het moment dat je de grond raakte?

Aan de ene kant ben je nog bezig met het neerkomen, aan de andere kant hoop je dat het niet veel pijn zal doen. Door de adrenaline ben je namelijk

Olympische sporters helpen wij op weg!

Waarom zou *U* met minder genoeg nemen?

TRIAS

Fysiotherapie & Sportrevalidatie

Erkend faciliteit **Utrecht Topsport** en
Olympisch Steunpunt Midden-Nederland

Kapelweg 10 3566 MK Utrecht
Afspraak sportfysiotherapeutisch consult? Tel: 030-2717508
trias.fysiotherapie@12move.nl

verdoofd en voel je niet direct hoeveel pijn het doet. Ook hoorde ik tijdens het vallen het typische geluid van schurende staal op asfalt en dacht ik: "Shit, m'n fiets".

En wat voelde je toen je op de grond lag?

Tijdens de wedstrijd wilde ik zo snel mogelijk weer op mijn fiets stappen. Dat is eigenlijk het enige waar je dan aan denkt. In de Hel van Brabant lag de ketting er af en stond de derailleur scheef. Jan Willem is toen uit de volgauto gesprongen en heeft het snel voor me gerepareerd. Op dat moment stond ik zo stijf van de adrenaline dat het me zelf niet gelukt was. Toen ik tijdens de training viel was het anders. Ik stond wel weer gauw overeind, maar werd duizelig en moest weer gaan zitten. Het is vooral balen als je niet meer kan doorfietsen.

Hoe komt het dat je relatief vaak gevallen bent?

Ik denk dat ik de eerste keer overmoedig was. Ik rijd graag in nat weer. Rijden onder extreme weersomstandigheden is mijn ding, daar voel ik me lekker bij. Misschien dat ik daardoor iets te hard door de bocht ging. De andere keren was het gewoon pech.

Neem je misschien te veel risico?

Ik vind van niet. Ik rijd vrij dicht op het achterwiel, dan weet je dat je een zeker risico loopt, maar dat is een bewuste keuze.

Neem je nu minder risico's?

Nee. Ik rijd nog steeds graag in nat weer. Ik ben ook niet anders gaan rijden.

Heb je wel geleerd van je valpartijen?

Vallen is vervelend, maar het kan gebeuren. Het hoort erbij.

Ben je bang om te vallen?

Nee. Misschien een beetje bij het afdalen in de bergen. Als je bijvoorbeeld bijna een bocht mist, voel je wel even die angst. Maar na verloop van tijd kom je in je ritme en verdwijnt dat gevoel weer.

Kijk je na het afgelopen jaar anders tegen vallen aan?

Niet echt. Ik sta er niet zoveel bij stil. Ik denk dat dat komt omdat het alle keren goed is afgelopen.

Komend jaar heb je voor een stageplaats in China gekozen. Spelen jouw drie valpartijen een rol in deze keuze?

Ja, mijn streven is om in China minstens één keer te vallen.

Dus je bent wel van plan om te gaan fietsen in China?

Zeker, ik heb al op internet gekeken en er worden in Hong Kong wekelijks wedstrijden gereden. Misschien dat ik er zelfs een nieuwe fiets koop, voor drie tientjes, hahaha...

Tot slot, wat kunnen de Domrenners van jou leren op het gebied van vallen?

Ga zo snel mogelijk weer fietsen als je gevallen bent, dan blijf je ook niet zitten met de angst. En ga op judo.

Joris, bedankt voor het interview.

Graag gedaan

Julio Alberto Perez Cuapio tekent een jaar extra bij Panaria Navigare. Hoera! Of toch helaas? Mijn favoriete Mexicaan hoort thuis in het profpeloton. Geen renner maakt het kijken naar een bergetappe in de Giro d'Italia interessanter dan dit piepkleine mannetje met zijn scheve gebit. In 2002 won hij twee ritten in de Giro, in 2001 eentje. Allen bergop. Daags voor die laatste zei hij tegen een lid van de wereldpers: ik zoek een lief voor morgenavond en ik zorg voor de bloemen. Een rondemiss hapte toe en ze hadden een korte affaire.

Wikipedia zegt ook iets moois over deze jongen: Pérez Cuapio heeft de gewoonte zich in de eerste vlakke etappes te laten lossen, zodat hij in de bergetappes op achterstand van de klassementsrenners staat. Die laten hem daardoor sneller zijn gang gaan, zodat hij makkelijker bergetappes kan winnen.

Hij heeft een doel en weet precies wat hij ervoor moet doen. Toch doet hij het ook mooi en onbezonnen. Hij rijdt aanvallend en pakt zodoende wat hij krijgen kan en wil. Ik denk dat zo onbezonnen rijden bij een Protour ploeg niet kan. Dus hoera, Perez Cuapio blijft bij Panaria.

Toch is het jammer dat hij zich aan mij alleen laat zien in de Giro. Ik zou hem zo graag daarbuiten zien: op het WK, in de Tour, in de Amstel. Geef die

jongen toch een Protour ploeg, hij is al bijna 30! Het wielrennen in de Protour is verschrikkelijk berekenend geworden. Lance wachtte altijd tot in een laatste klim als hij zeker wist dat hij de meeste concurrenten zou kwijtspelen en viel dan pas aan. Vroeger gingen Chiapucci's op de eerste berg weg en de rest zag ze pas terug de volgende ochtend bij de Start. Op die manier wint een renner de Tour helaas niet meer, zie Rasmussen. Als iemand het ooit op die manier zou overdoen, dan wil ik dat het Julio Alberto Perez Cuapio is, maar reëel is het niet.

Deze man is de parel van de hedendaagse wielrennerij. Zijn naam alleen al is muziek. Laat zulke renners alstublieft jaar-in, jaar-uit meerijden en om liefjes smeken, laat ze breeduit grijnzen met een schots en scheef gebit. Laat ze vanaf de eerste col aanvallen op jacht naar een touroverwinning! Laat dit soort helden vaker zien dan alleen tijdens de Giro.

Perez Cuapio zal dat niet gaan doen. Kort na zijn affaire met de rondemiss vond hij een ander, ze trouwden en ze baart hem nu nakomelingschap. Hij tekent een jaar bij, bij een ploeg die de Tour nooit gaat rijden. Gelukkig blijft hij in de Giro en grijnst hij nog wel in de camera.

Leve de Perez Cuapio's!

Ben jij op zoek naar een

DATE?

(M-V, V-V, M-M)

Plaats je contactadvertentie in *het Buitenblad* en vind de man of vrouw van je dromen!!!

mail naar:

buitenblad@yahoo.com

Alle inzendingen zullen vertrouwelijk behandeld worden.

CO VAN BEEK

Uw Fietsenonderdelenspecialist

100 m² Fietsonderdelen
Accessoires – Schoenen – Fiets
en Regenkleding

Abus – Agu – Comus – Conti
Cyclops – Lake – Shimano
Sram – Schwalbe – Terry

Springweg 16 – Utrecht
030 – 231 99 33

www.covanbeek.nl
www.bikepartsonline.nl
www.politiefiets.nl

Geschiedkunde

Volgens wielersportstatisticus Piet Aardema worden in 1911 officieel voor de eerste maal in de geschiedenis de Nederlandse Clubkampioenschappen of NCK verreden. Deze worden gewonnen door de Pedaalridders - in de volksmond ook wel pedaallemmers genoemd - uit Rotterdam. Sinds dit allereerste begin hebben de NCK de vorm van een ploegentijdrit, hoewel de te rijden afstand, het aantal renners per ploeg en de indeling in categorieën niet altijd hetzelfde is. 56 Jaar later worden de NCK voor het eerst georganiseerd door WV De IJsselstreek in de omgeving van Dronten, een decor dat menige licentiehouder binnen de Domrenner goed kent. Op 20 september 1976 is het de LR & Swift combinatie met Karstens, Zoet, Kloosterman en Zoetemelk die winnen door de 78 km als snelste af te leggen in een tijd van 1:47:47 uur met een gemiddelde snelheid van 43.4 km per uur.

Aanwezigheidsplicht

Sinds 2005 wordt het NCK in Hoogezand-Sappemeergeorganiseerd op een 50 km lang en relatief bochtig parcours met daarnaast de nodige stroken steentjes. Dit jaar zijn het Ronald Franken en ondergetekende die de taak op zich nemen een ploeg klaar te stomen voor deze strijd. Om verassing te voorkomen worden plannen gesmeed voor de langste voorbereiding ooit. Terwijl de volledige ploeg nog op vakantie is, worden midden augustus al de eerste trainingen georganiseerd met gemiddeld 1 man opkomst. Na de nodige aanmaningen trekt dit aantal in de hierna volgende trainingssessies aan tot 4 en uiteindelijk tot zelfs tot de minimaal benodigde 6 man.

Schrikbewind

Om een indruk te geven van een gemiddelde training: Om 17 uur wordt er verzameld om op de fiets via een dwaalweg te vertrekken naar het 50 km verderop gelegen Almere-Hout. Hier

wordt een uur lang met snelheden boven de 45 km/h de hele ploeg aan gort gereden. Tot slot wordt dezelfde dwaalweg van 50 km naar huis in het donker met een cruisesnelheid van 42 km/h afgeraffeld op de openbare weg, hierbij beschikkend over 1 setje ledlampjes - we hebben er voor de zekerheid 2 bij ons, maar hiervan ligt op het moment van schrijven de helft in gruzelementen ergens tussen Almere-haven en Almere-strand. Na deze standaardtraining wacht om 23 uur in Vleuten-West een enorme schaal kippenbouten voor extra spieropbouw. Bij thuiskomst staat de teller dan toch al snel op 175 km, gelijk aan een Marmotte of Crique.

Dreamteam

Enfin, met deze praktijken is eenvoudig het kaf van het koren gescheiden. Een handvol renners geeft aan zogenaamd niet aanwezig te kunnen zijn vanwege werk of studie. Gewoon pure angst! Ook blessures blijken niet te voorkomen, waardoor uiteindelijk slechts een zwaar vermoeid groepje van 6 domrenners de selectieprocedure doorstaat. Uit wilt de namen? Op alfabetische volgorde van voornaam: Arnold Janssen, Chris Ridderbos, Geert Scholma, Joris van Berkel, Mark Groot en Wouter Caro.

Badmuts

Hoewel de start pas om kwart over twee in de middag is, is het nog donker wanneer om half acht de wekker gaat, want je weet maar nooit wat er allemaal gebeurt. De nieuwe leasebak van Mark zal achter ons - het busje van imker van Berkel senior 'Two Bee' - aanrijden, rijd echter vol gas voorop en gaat bij de eerste benzinepomp onverwacht in de ankers om te tanken. Hierdoor in verwarring gebracht neemt van Berkel junior een verkeerde afslag richting Lelystad, om vervolgens een halve U-turn te maken, met het resultaat dat we in de file van Almere naar Utrecht

staan. Ondanks dat je iets dergelijks niet verzint was het uiteraard in de verder strakke tijdsplanning in begrepen. Supertouringcar met luifel, opklabare campingstoeltjes en tafeltjes voor alle renners en 12 koppig begeleidingsteam, taxen, teamgesponsorde tijdritfietsen, tijdriethelmen en dichte wielen, wij hebben het allemaal niet nodig. Ons geheime wapen dit jaar is de zwarte 2,95 euro kostende Perry Sport badmuts die rechtstreeks over de schaalhelm wordt heengetrokken, de weerstandscoefficient hiermee 0.01 punt verlagend.

14:17

We zijn weg! Na de eerste 180 graden rotonde roept Mark op een gat van 30 meter achterstand dat de ploeg compleet is. Wanneer hij vervolgens daadwerkelijk is aangesloten weet maar 1 iemand. Door mijn hoofd zoemt onze yel. VERSTANDIG RIJDEN!

14:25

Alles hebben we doorgesproken. We starten in de ideale volgorde en handhaven die gedurende de gehele race: GeertArnoldWouterJorisChrisMark. Als je een beurt overslaat, sla je een compleet rondje over en pik je weer in achter dezelfde persoon als normaal. Wanneer Chris van kop komt hoort hij Mark vanuit derde positie roepen dat hij weer kan inpikken. Deze situatie is echter rekenkundig gezien onmogelijk! De gedroomde volgorde heeft zich nooit meer hersteld. VERSTANDIG RIJDEN!

14:30

In tegenstelling tot afgelopen jaar waarin we binnen 10 km de helft van de ploeg kwijt waren zouden we dit jaar behoudend van start gaan om halfkoers eventueel geleidelijk door te versnellen naar de gewenste maximumsnelheid. Na tien kilometer zijn we Mark kwijt. Kramp. Halverwege blijkt dat ook Joris zijn laatste jasje heeft uitgedaan. VERSTANDIG RIJDEN!

15:24

1 Voordeel, met 4 man draait het lekker overzichtelijk, bovendien weet je dat je niet bang hoeft te zijn lang op je beurt te moeten wachten. Iedereen doet het werk dat hij moet doen en zowaar leggen we er aardig tempo op met een cruisesnelheid van rond de 44 km/h met minima en maxima tussen 40 en 50 km/h. Wouter heeft het weliswaar merkbaar zwaar en slaat zo nu en dan een beurtje over, maar spaart zich voldoende om er niet af gereden te worden. Op dit punt hebben we per slot van rekening expliciet getraind. VERSTANDIG RIJDEN!

Alles persen we eruit totdat na de laatste bocht met nog enkele honderden meters te gaan Arnold verzaakt! Wat krijgen we nou? ARNOLD, RIJDEN GVD! De tijd van de 4e man telt! RIJDEN ARNOLD, RIJDEN! Arnold - pokerface - Janssen laat geen woord los over zijn twijfelachtige optreden al heeft ie wel een bepaald soort grimas op zijn gezicht die we eigenlijk niet van hem kennen. Zou hij dan kramp hebben? Tijdens geen enkele training heeft ie een steekje laten vallen, was ie zelfs met overmacht de sterkste van de groep en nu op nog slechts tweehonderd meter voor de finish breekt de beul uit bunnik. We moeten hem duwen bedenk ik, maar het is al te laat, hij ligt vijftig meter achter en rijdt nog maar 25 km/h. Seconden tikken voorbij alsof het minuten zijn. VERSTANDIG RIJDEN!

15:24:50

Niet lang na de krampaanval passeert ook Arnold de finishbus en klasseert USWV De Domrenner uit Utrecht zich als 63e ploeg van Nederland. De luttele seconden die we in de slotfase verliezen, schelen ons waarschijnlijk slechts 1 plekje, de nummer 61 - collega studentenwielervereniging Mercurius uit Nijmegen - ligt meer dan een halve minuut voor op ons. We mogen trots zijn op onszelf. VERSTANDIG GEREDEN!

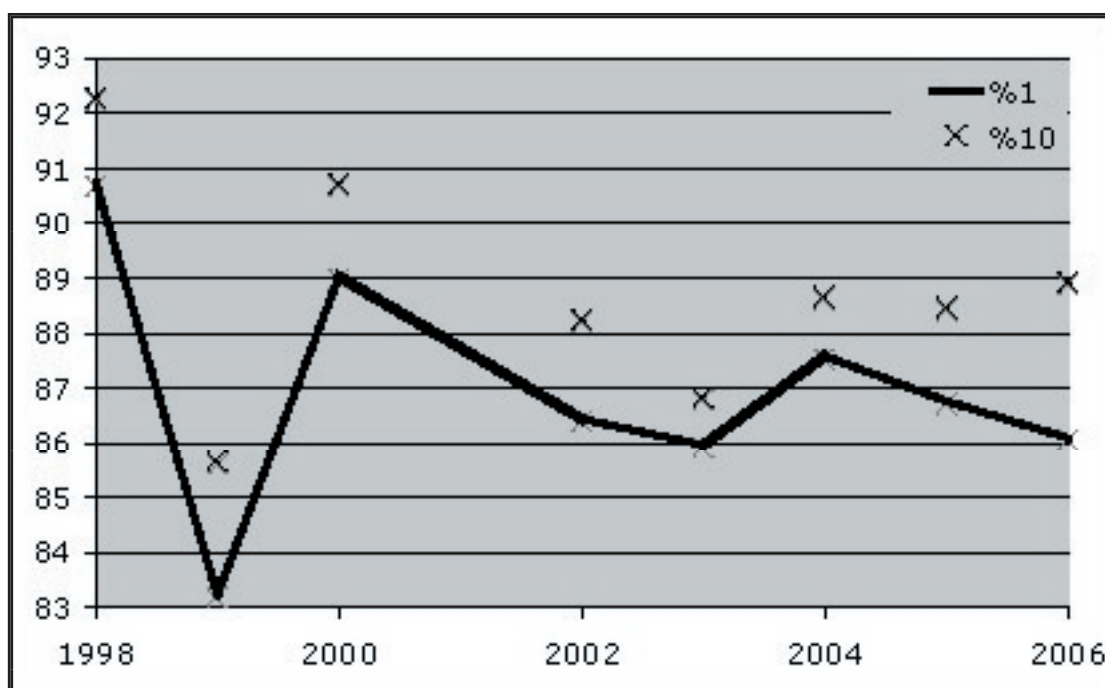
Keelschor

Mark en Joris toch lichtjes teleurgesteld, maar de ploeg als geheel bijzonder tevreden vieren we ons feestje in een pizzeria in Lemmer. Ook Sjoerd en Petra verdienen een pluim. Sjoerd mocht in de trainingen nog bij de sterksten gerekend worden, werd helaas geveld door een knieblesure, het gaat nu alweer een stuk beter met hem. Hij zat achter het stuur in de volgwagen. Petra, bekend van de PETRA training, schreeuwde gedurende de volle 1 uur 7 minuten en 50 seconden de longen uit haar lijf . M. Saiz zou er trots op

mogen zijn. Op dat moment krijgen we ook de felicitaties van coach Ronald binnen, het eerste deel van zijn verhuizing naar Leuven zit erop en hij is trots op ons.

Data-analyse

Toch blijft er zoals na ieder NCK een knagend gevoel bij me hangen. Hebben we het nou echt goed gedaan? Het resultaat van een lange zoektocht naar uitslagen heeft geleid tot onderstaande tabel en grafiek

jaar	A	km/h	%1	%10	deelnemers
1998	51	44.7	90.7	92.3	
1999	79	41.9	83.2	85.7	
2000	59	44.1	89.0	90.7	Don de Leeuw , Geert Scholma, Gesinus Heusinkveld, Jan Willem, Ralph Meijer, Rien van Noord
2002	72	43.2	86.4	88.2	Folkwin Hulshof, Gesinus Heusinkveld, Jan Willem Leeuw is, Lexan Pieterse, Sander Jonkers, Sander Smits
2003	88	43.3	86.0	86.8	Emiel Joustra, Folkwin Hulshof, Jorg van Oostende, Jurriaan Topper, Lexan Pieterse, Sander Smits
2004	66	43.0	87.6	88.7	Danny van den Deijssel, Emiel Joustra, Folkwin Hulshof, Jorg van Oostende, Robin van der Kloor, Ronald Franken
2005	61	42.3	86.8	88.5	Folkwin Hulshof, Geert Scholma, Joris van Berkel, Ronald Franken, Stefan Blom, Wouter Caro
2006	63	44.2	86.1	88.9	Arnold Jansse n, Chris Ridderbos, Geert Scholma, Joris van Berkel, Mark Groot, Wouter Caro

. De betekenis van de symbolen is als volgt: #)Klassering %1)Snelheid tov de winnaar, %10)Snelheid tov het gemiddelde van de top 10. Conclusies die je hieruit mag trekken zijn 1)In 1998, met een voorsnog onbekende selectie presteerde de USWV als nooit tevoren. 2)Twee jaar daarna reed ik zelf voor de eerste keer mee en kan ik me herinneren dat ene Ralph Meijer de helft van de race als een beest op kop reed, met een passende prestatie tot gevolg. 3)In 2001 deden we om onbekende redenen niet mee. 4)De laatste vijf jaar hebben we enorm constant gepresteerd binnen een marge van 2%. 5)2003 Was hiervan

het slechtste jaar, wellicht heeft het ermee te maken dat Jurriaan na een legendarische val toen zijn sleutelbeen brak.

Preselectie 2007

Wellicht is het een mooi doel voor volgend jaar om a)de beste prestatie ooit neer te zetten, b)met een topvijftig klassering, c)als tweede studentenploeg, d)binnen 9 procent van de winnaar te eindigen. De aanmelding voor de pre-selectie NCK07 is bij deze geopend!

Geert.Scholma@gmail.com

in Erpe-Mere

Altijd werd ik gepest. Vanaf de eerste keer dat ik een school inliep tot de laatste keer dat ik met mijn VWO diploma naar buiten liep. Ik had geen bril, geen puisten, geen grote oren, ik was niet dik, ik was beugelvrij ook stotterde ik niet. Mijn grote probleem was mijn grotere broer. Ook al was hij 4 jaar ouder dan ik hij had het verstand van iemand die 6 jaar jonger was. Dus op het moment dat ik groep 1 binnenkwam plaste hij groep 5 onder. Mijn broer zou tegenwoordig een leerling met een rugzakje zijn. Toen bestond dat nog niet. Hij kreeg geen extra zorg of aandacht en elk jaar ging hij gewoon over naar de volgende klas. Des te eerder was hij weer van school af. Hij werd echter nooit gepest, dat vond men zielig. Hij kon zich niet verweren. Ik zou dat wel moeten kunnen, daarom was ik altijd het lijdend voorwerp.

En er was nog een reden dat mijn broer niet gepest werd. Hij had namelijk een grote kwaliteit. Hij kon heel hard fietsen. Hij vertrok standaard 5 minuten en 18 seconden later van huis en toch was hij meer dan één minuut eerder dan ik op school. Hij had de fiets van mijn opa gekregen. Dit was

een gewone fiets maar mijn vader had er zo'n schitterend wielrenstuur op gezet. Dit zag er extreem cool uit en volgens mijn broer kon je door dat krullend stuur ook harder fietsen. Ik weet niet of het waar was maar hij fietste er in ieder geval heel hard mee. Ook al werd mijn leven op school verpest door mijn broer, ik had groot respect dat hij eigenlijk in één ding heel erg goed was. Ik was goed in rekenen, taal, lezen en schrijven maar ik blonk nergens in uit.

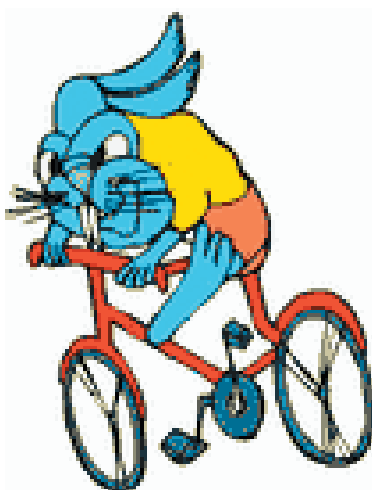
Mijn broer blonk uit in fietsen. Hij fietste de hele dag. Hij haalde vlees voor mijn moeder bij de slager, hij ging naar mijn opa en oma in het bejaardenhuis met bessensap, hij bracht de kerstkaarten rond alles was een training voor hem. En hij genoot ervan. Hij hield zelfs een schrift bij met de gemiddelde snelheid van alle ritjes om te kijken of er nog progressie in zat. Op zijn kamer had hij een grote poster hangen van Luciën van Impe. Een goede klimmer die in 1976 de tour wist te winnen. Hij had die poster al aan de muur hangen voordat Luciën de tour won. Deze poster had hij gekregen bij een bidon die hij bij de lokale fietshandel kocht. Toen van Impe als winnaar op

de Champs Elysees werd gehuldigd meende mijn broer dat dat kwam omdat hij zijn poster had ophangen. Hij voelde een connectie tussen de poster en Luciën. En nu wilde mijn broer ook de tour winnen. En dat kon maar op één manier gerealiseerd worden. Hij moest een foto van hemzelf aan van Impe geven. Deze zou hem dan boven zijn bed hangen en vervolgens zou de magie zijn werk doen en zou mijn broer ooit de Tour winnen. Zo gezegd zo gedaan. Er werd een foto gemaakt van mijn broer op zijn fiets en hij zou hem persoonlijk gaan brengen. Van Impe, "de kleine van Mere", woonde in Erpe-Mere. Daar zou de tocht heen gaan. Een tocht van ongeveer 150 kilometer. Maar het noodlot sloeg al heel snel toe. Nog voordat de grens naar België werd overschreden werd mijn broer aangereden door een vrachtwagen met botsauto's erop. De gevolgen waren enorm. Mijn broer zou nooit meer kunnen fietsen. Later zei hij nog dat hij nooit meer in een botsauto zou gaan zitten.

Ik vond het vreselijk. Ik moest die foto van mijn broer naar van Impe brengen. Zijn foto zou boven het bed van Van Impe komen te hangen. En dat is het moment geweest dat ik ben gaan trainen. Het stuur van mijn broers fiets was nog bruikbaar en die monteerde ik op mijn fiets. Ik gebruikte het schrift

van mijn broer als trainingsschema. Ik fietste en ik fietste en ik fietste. Ik werd beter en beter. Hoe dichterbij het moment kwam dat ik "de kleine van Mere" zou moeten gaan opzoeken des te vaker vroeg ik me af of het nog wel zin had om de foto van mijn broer te overhandigen. Hij kon immers toch nooit meer fietsen. En aangezien ik steeds rapper werd dacht ik dat het slim was om mijn eigen foto aan Luciën te geven. Ik zou dan de tour winnen en hem opdragen aan mijn broer. Zo zou de cirkel dan toch nog rond worden gemaakt. Ik vertrok op een mistige zaterdagochtend naar Erpe-Mere. Mijn broer leek volledig in de overtuiging dat ik zijn foto zou gaan brengen. Wat ik niet wist was dat hij zijn eigen foto op een veilige plaats achter in zijn eigen schift had geplakt. Maar hij was zo trots op me. Mijn foto heb ik aan Luciën gegeven, maar daarna heb ik mijn fiets nooit meer aangeraakt. Ik heb me ontfermd over mijn broer. Ik heb een botsauto voor rolstoelers ontwikkeld. Onze attractie heet Impe-ct, en is een groot succes. We staan op alle kermissen in de BeNeLux. Luciën hebben we nooit meer gezien. Helaas is er nooit kermis in Erpe-Mere.....

Joost van Helvert

Nooit meer Kermis in Erpe-Mere

De Kuit van ...

Van welke Domrenner is deze gespierde kuit?

Stuur je antwoord naar:

buitenblad@yahoo.com

en win fantastische prijzen!!!

In

Out

De Berk	-	Wedstrijdcommissaris Joris
Guno de Verschrikkelijke	-	Penningmeester Chris
Badmutsen	-	Tijdrithelmen
Neuqertjes	-	Relaties
Marianne Vos	-	Marianne Vos
Danielle en Stefani	-	Danny en Stefan
7 euro voor Piwo Jasne	-	29 euro voor Kaiser Chiefs
Gekkie!	-	Di Grande
Blokfeest IBB	-	Vrouwen van VVHP
Schuren met je plasser	-	Eerst even netjes voorstellen
Bedreigd worden op het werk	-	Masturberen in de tijd van de baas
Bettini	-	Boonen
De Buffel van Lunetten	-	Wouter Caro
Jacques	-	Sjaak
Samen wonen met Kim	-	Samen wonen met Ronald
Trainingsschema van Geert	-	Koersen met de Buffel van Lunetten
Hardlopen in een koersbroek	-	Fietsen in een koersbroek
Gevulde bidon op de Bikemotion	-	Bevroren Marmotten

ZATERDAGTRAINING!

4 november gaat de zaterdagtraining weer van start!

Vertrektijd: 10 uur in de ochtend.

Vertrekpunt: Olympos

Duur: Drie uur

Tempo: zeer rustig